

Zarzuty i główne argumenty:

- W odniesieniu do danych określonych w art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 2847/93 władze francuskie nie zawsze nie zawsze przekazywały je za lata 1999 i 2000. Ponadto w latach następnych dane te były przekazywane z opóźnieniem;
- W odniesieniu do danych określonych w art. 19i rozporządzenia nr 2847/93 władze francuskie nie przekazały ich za lata 1999, 2000, 2001 i 2002. Dane te nie były także przekazywane w latach następnych.

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 261 z 20.10.1993, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 22 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-182/05)

(2005/C 155/17)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 22 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Marię Patakę, radcę prawnego ze służby prawnej Komisji i Bernharda Schimę, członka służby prawnej Komisji, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Greckiej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o

- stwierdzenie, że nie zapewniając ogłoszenia przez Dimosia Epicheirisi Ilektrismou oddzielnych rocznych sprawozdań finansowych dla działalności wydobywania węgla brunatnego i wytwarzania energii elektrycznej, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 14 dyrektywy 96/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej (¹);
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

1. Po otrzymaniu skargi i na podstawie informacji uzyskanych od Grecji (różne pisma Ministerstwa Rozwoju i organu regulacyjnego w zakresie energii) dotyczących wymogu ogłaszania oddzielnych rachunków przez zintegrowaną pionowo spółkę „Dimosia Epicheirisi Ilektrismou” (DEI) zgodnie z art. 14 dyrektywy 96/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej Komisja uznała, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tego przepisu.
2. Komisja uważa, że ogłoszenie wspólnych rachunków dla działalności DEI z zakresu wytwarzania elektryczności i wydobywania węgla brunatnego oraz nierozdzielnie tych dwóch działalności stanowi naruszenie obowiązków ustanowionych w art. 14 ust. 3 dyrektywy 96/92/WE.
3. Zdaniem Komisji, mimo że DEI prowadzi wewnętrzny system księgowania, w którym działalność z zakresu wydobywania węgla brunatnego jest, zgodnie z wymogami, oddzielona od działalności z zakresu wytwarzania energii elektrycznej, ów rozdział powinien jeszcze być odzwierciedlony w ogłoszonych rachunkach DEI. Komisja zaznacza, że kroki podjęte do tej pory przez władze greckie nie pozwoliły na osiągnięcie wyznaczonego celu. Przedstawienie organowi regulacyjnemu informacji dotyczących oddzielnych rachunków nie wystarcza do spełnienia obowiązku ogłoszenia.

(¹) Dz.U. L 27 z 30.1.1997, str. 20.

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-191/05)

(2005/C 155/18)

(Język postępowania: portugalski)

W dniu 28 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Michaela van Becka i Antónia Caeirosa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Republice Portugalskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że poprzez zmianę granic obszaru specjalnej ochrony (OSS) „Moura, Mourão e Barrancos”, polegającą na wyłączeniu obszarów ochrony dzikiego ptactwa, którego ochrona stanowiła uzasadnienie dla ustanowienia przedmiotowego OSS, Republika Portugalii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa ⁽¹⁾;
- 2) obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

- 1) Obszar specjalnej ochrony „Moura, Mourão e Barrancos” został utworzony przez rząd portugalski w dniu 23 września 1999 r. rozporządzeniem z mocą ustawy (Decreto-Lei) nr 384-B/99 z dnia 23 września 1999 r. Granice tego obszaru zostały ustalone w załączniku XXIV do tego rozporządzenia.
- 2) Z informacji przedstawionych przez władze portugalskie wynika, iż dokonana rozporządzeniem z mocą ustawy nr 141/2002 z dnia 20 maja zmiana granic OSS „Moura Mourão, e Barrancos” nie ma żadnej podstawy naukowej. Tymczasem z orzecznictwa Trybunału wynika, iż można dokonać wyłączenia gatunków, których ochrona uznana została wcześniej za konieczną, jedynie w oparciu o względy naukowe.

⁽¹⁾ Dz.U. L 103, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-193/05)

(2005/C 155/19)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 29 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez D. Maidani i H. Støvlbæka, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- (1) stwierdzenie, że utrzymując wymogi dotyczące znajomości języków, zakazu świadczenia usług domicylu i obowiązku przedstawienia każdego roku zaświadczenia z państwa pochodzenia jako warunków, aby móc prowadzić działalność gospodarczą posługując się tytułem zawodowym uzyskanym w kraju pochodzenia, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą

na mocy dyrektywy 98/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. mającej na celu ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w Państwie Członkowskim innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych ⁽¹⁾, a w szczególności jej art. 2, 3 i 5;

- (2) obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wprowadzenie kontroli znajomości języków jako warunku rejestracji prawnika europejskiego przez samorząd adwokatów sprzeciwia się ogólnemu celowi dyrektywy, jakim jest ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w Państwie Członkowskim innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych i narusza w szczególności art. 3 ust. 2 tej dyrektywy, zgodnie z którym przyjmujące Państwo Członkowskie ma obowiązek dokonać rejestracji prawnika wyłącznie „po okazaniu [...] zaświadczenia o jego rejestracji we właściwych organach Państwa Członkowskiego pochodzenia”.

Zakaz świadczenia usług domicylu sprzeciwia się art. 5 ust. 1, zgodnie z którym prawnik europejski „prowadzi ten sam rodzaj działalności zawodowej, co prawnik wykonujący swoją działalność posługując się tytułem zawodowym obowiązującym w przyjmującym Państwie Członkowskim.”

W odpowiedzi na uzasadnioną opinię rząd luksemburski oświadczył, że przyjął do wiadomości argument Komisji, że wymóg przedstawienia każdego roku zaświadczenia o rejestracji we właściwych organach Państwa Członkowskiego pochodzenia stanowi nieuzasadniony ciężar administracyjny w świetle przepisów dyrektywy.

Komisja stwierdza jednak, że na tym etapie wymóg ten, który jest niezgodny z brzemieniem dyrektywy z powodów wskazanych w uzasadnionej opinii, nadal stanowi część ustawy z dnia 13 listopada 2002 r. w sprawie transpozycji dyrektywy 98/5 do prawa luksemburskiego.

⁽¹⁾ Dz. U L 77 z 14.03.1998, str. 36.

Wykreślenie sprawy C-47/04 ⁽¹⁾

(2005/C 155/20)

(Język postępowania: francuski)

Postanowieniem z dnia 14 lutego 2005 r. prezes piątej izby Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-47/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 23.03.2004